

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Richarda Tomana a soudců JUDr. Renáty Zimové a Mgr. Radka Paclíka ve věci

žalobkyně: **Naděžda H.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátem Mgr. Janem Vargou
sídlem Fügnerovo nám. 1808/3, Praha 2

proti
žalované: **Česká republika-Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o náhradu nemajetkové újmy

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. ledna 2019, č. j. 41 C 72/2014 – 513

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. ohledně částky 101 000 Kč mění tak, že se žaloba o zaplacení této částky zamítá.
- II. Ve výroku III. se rozsudek mění tak, že výše nákladů řízení činí 107 992,50 Kč, jinak se v tomto výroku potvrzuje.
- III. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 300 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 164 000 Kč ve lhůtě 15 dnů (výrok I.), žalobu o zaplacení částky 839 517 Kč zamítl (výrok II.) a žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni k rukám jejího právního zástupce náklady řízení ve výši 124 666 Kč ve lhůtě 15 dnů (výrok III.). Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala náhrady nemajetkové újmy za nezákoně trestní stíhání a za nepřiměřenou délku trestního řízení, když tvrdila, že její trestní stíhání bylo zahájeno usnesením ze dne 5. 4. 2006 pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby a trestný čin zločinného spolčení, přičemž trestní stíhání trvalo do vyhlášení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 7. 2012, sp. zn. 40 T 8/2010, jímž byla zproštěna obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že skutek spáchala žalobkyně. Trestní stíhání trvalo podle ní nepřiměřeně dlouho, zahájení a vedení trestního stíhání mělo vliv na poškození jejího dobrého jména a narušilo její soukromý život i život její rodiny. Hrozila jí vysoká sazba trestu v rozmezí 5 až 12 let, respektive 5 až 10 let, proběhla u ní domovní prohlídka za přítomnosti jejích dětí, trestní stíhání bylo medializováno a s ohledem na to, že ve xxx xxx, kde v té době žila, bydlí cca 12 000 obyvatel, mělo trestní stíhání negativní dopad na pohled veřejnosti na žalobkyni i příslušníky její rodiny. Trestní stíhání se projevilo v jejím rodinném životě tak, že její syn se psychicky zhroutil a dne xxx ve věku 16 let spáchal sebevraždu, její dcera rovněž prožívala trestní stíhání velmi těžce a propadla užívání omamných a psychotropních látek. Trestní stíhání mělo vliv i na zdravotní stav jejího otce a matky, žalobkyni se nepodařilo obnovit zpřetrhané obchodní a přátelské vztahy a nyní pracuje jako osoba samostatně výdělečně činná v oboru kosmetička (do doby trestního stíhání provozovala čerpací stanici). V důsledku trestního stíhání musela vyhledat lékaře a začít užívat antidepresiva. Výši požadovaného odškodnění odvozovala od srovnání s jí citovanými obdobnými případy.
2. Žalovaná učinila nesporným, že žalobkyně u ní dne 20. 8. 2013 uplatnila nárok na odškodnění nemajetkové újmy a dospěla k závěru, že došlo k vydání nezákoně rozhodnutí, avšak nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce trestního řízení. V průběhu řízení byla žalobkyně (na základě pravomocného rozhodnutí) odškodněna částkou 249 000 Kč za nezákoně trestní stíhání.
3. Soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku popsal průběh trestního řízení, zrekapituloval i další listinné důkazy, stejně jako výslech žalobkyně a svědků D. a Ing. M. a po právní stránce věc posoudil podle § 5 písm. a), b), § 8, § 13 odst. 1 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále též jen „zákon“) a posuzoval zbylý nárok žalobkyně na zaplacení částky 898 500 Kč jako nemajetkové újmy způsobené nezákoně trestním stíháním a ve výši 105 017 Kč za nepřiměřenou délku trestního řízení. Pokud jde o odškodnění nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce trestního řízení, vyšel z toho, že trestní řízení trvalo celkem 6 let a 3 měsíce, což je doba nepřiměřeně dlouhá. Žalovaná vznik nemajetkové újmy z tohoto titulu nevyvracela a bylo proto třeba vycházet z toho, že sama nepřiměřená délka řízení znamená pro žalobkyni morální újmu. S odkazem na stanovisko Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010 vycházel z částky 15 000 Kč za 1 rok trvání řízení s tím, že za prvé dva roky je třeba přiznat částku v poloviční výši a základní částka odškodnění tak činí 78 750 Kč. Tuto částku snížil o 20 % z důvodu procesní, skutkové i právní složitosti řízení, z jiných důvodů ji již nekorigoval a dospěl k závěru, že délce řízení a zákonným kritériím odpovídá zadostiučinění v částce 63 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

4. Pokud jde o nemajetkovou újmu za nezákonné trestní stíhání, pak vydáním zprošťujícího rozsudku se stalo usnesení o zahájení trestního stíhání rozhodnutím nezákonným ve smyslu § 8 odst. 1 zákona a v tomto světle byla rovněž nezákonná domovní prohlídka provedená v bytě žalobkyně dne 5. 4. 2006. Posuzoval dále, zda odškodnění poskytnuté z tohoto titulu žalovanou v částce 249 000 Kč je dostatečné či zdá má žalobkyně nárok na odškodnění ve vyšší částce. Soud prvního stupně s odkazem na příslušná zákonná ustanovení i konkrétní judikaturu vyložil, že při úvaze o přiměřenosti odškodnění je třeba vycházet z úplně zjištěného skutkového stavu a opírat se o konkrétní a přezkoumatelná hlediska a vycházet především z povahy trestní věci, z délky trestního stíhání a z dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby, když forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, a to i ve srovnání s jinými obdobnými případy. Trestní stíhání trvalo po dobu šesti let a tří měsíců, žalobkyni hrozil trest odnětí svobody v rozmezí od 5 do 12 let, po překvalifikaci v rozmezí od 5 do 10 let, žalobkyně byla stíhána pro trestné činy zkrácení daní, poplatku a podobné povinné platby a rovněž pro trestný čin účasti na zločinném spolčení, trestní stíhání skončilo zproštěním obžaloby. Nalézací soud vzal za prokázané, že trestní stíhání mělo velký vliv na život žalobkyně, když o trestním stíhání vědělo celé město, kde bydlela a podnikala, a to již od samého počátku, kdy byla v jejím bytě provedena domovní prohlídka. Žalobkyně jako provozovatelka čerpací stanice xxx xxx byla ve městě známá a trestní stíhání zasáhlo do všech oblastí jejího života, kdy došlo k postupnému ukončení jejího podnikání, a i když žalobkyně nebyla zmiňována v médiích výslovně (popřípadě její firma), lidé si to dávali do souvislostí, s žalobkyní pak nechtěl nikdo podnikat, v důsledku trestního stíhání začala užívat antidepresiva, došlo k výraznému snížení životní úrovně a rovněž bylo výrazně zasaženo i do jejího rodinného života. Naopak soud prvního stupně nevzal za prokázané, že k úmrtí syna žalobkyně došlo v souvislosti s trestním stíháním, k podobnému závěru dospěl stran drogové závislosti její dcery. Rovněž tak nemůže být dán vztah příčinné souvislosti mezi trestním stíháním žalobkyně a nemocí jejích rodičů.
5. Pokud jde o výši zadostiučinění podle § 31a odst. 2 zákona, provedl porovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy.
6. Ve věci vedené pod sp. zn. 19 C 304/2011 šlo o trestní stíhání pro trestný čin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku, které trvalo 5 let a 8 měsíců, kdy mimo jiné došlo i k pravomocnému odsouzení poškozené a byl jí uložen zákaz činnosti advokáta po dobu tří let, kdy poškozená zanechala advokátní praxe a celkově jí bylo přiznáno za nezákonné trestní stíhání 605 500 Kč. Ve věci sp. zn. 14 C 83/2011 (u odvolacího soudu 70 Co 163/2017) bylo přiznáno poškozeným odškodnění v částce 2 000 Kč za každý měsíc trvání trestního stíhání, které trvalo 2 až 3 roky při hrozbě trestu až 10 let, když zároveň poškození byli samostatně odškodňováni za vykonanou vazbu. Shodnost případu byla ve výši hrozby trestu za podobnou trestnou činnost, rozdílnost v délce trestního řízení a zásazích do života poškozených (žalobkyně byla zasažena více). Ve věci sp. zn. 15 C 290/2011 (u odvolacího soudu sp. zn. 20 Co 365/2013) bylo poškozené přiznáno za každý rok 7 let trvajícího trestního stíhání 30 000 Kč při hrozbě trestu odnětí svobody v délce 12 let (později 8 let), když šlo o stíhání pro trestný čin podvodu, k zásahu do rodinného života a ztráty zaměstnání (celkem bylo přiznáno 210 000 Kč). Trestní stíhání bylo vedeno podobně dlouho a hrozil podobný trest, rozdíl však soud shledal v zásazích do života poškozených, kdy žalobkyně byla zasažena více v osobnostní sféře. Ve věci sp. zn. 15 C 64/2015 pak bylo poškozenému přiznáno zadostiučinění ve výši 170 000 Kč při délce trestního řízení 1 rok a 9 měsíců, které bylo značně medializováno a při zásazích do osobnostní sféry poškozeného, který byl trestně stíhán v souvislosti s výkonem svého povolání, hrozil mu trest v trvání 2 až 8 let, navíc proti němu souběžně probíhalo další trestní stíhání pro trestné činy přijímání úplatků a pokračující trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku, šlo o případ s podobnou hrozbou trestu,

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

u žalobkyně došlo k menším zásahům do osobnostní sféry, podobnost je spatřována v povaze trestných činů (v uvedené věci byl stíhanou osobou bývalý ředitel xxx xxx xxx – poznámka odvolacího soudu).

7. Na základě uvedeného porovnání dospěl prvostupňový soud k závěru, že všem zjištěným okolnostem odpovídá odškodnění za nezákonné rozhodnutí ve výši 350 000 Kč, což odpovídá částce 4 666,66 Kč za jeden měsíc trestního stíhání. Částka vyšší než 2 000 Kč za jeden měsíc trestního stíhání byla přiznána proto, neboť v tomto řízení byly prokázány vyšší zásahy do sféry poškozené osoby, avšak nebyly takového rozsahu, aby byla přiznána částka jako v posledně uvedeném případě. Vzhledem k tomu, že žalobkyni bylo z tohoto titulu přiznáno již 249 000 Kč, bylo žalované uloženo zaplatit dalších 101 000 Kč (spolu s částkou 63 000 Kč celkem 164 000 Kč).
8. O nákladech řízení rozhodl prvostupňový soud podle § 142 odst. 3 o.s.ř. a žalobkyni, i když nebyla v řízení zcela úspěšná, přiznal plnou náhradu nákladů řízení při součtu tarifních hodnot ve výši 5 000 Kč za každý z vykonaných úkonů právní služby. V bodě 44. rozsudku nalézací soud vypočetl celkem 19 úkonů právní služby (z toho jeden v poloviční výši), do tohoto výčtu zahrnul i podání ústavní stížnosti a jednání u Ústavního soudu, včetně jízdného, a dospěl k částce 124 666 Kč.
9. Proti tomuto rozsudku (proti části výroku I. ohledně částky 101 000 Kč představující odškodnění za nezákonné rozhodnutí) podala žalovaná včasně a přípustně odvolání. Nesouhlasila se zhodnocením míry intenzity zásahu trestního řízení do osobnostní sféry žalobkyně a celkově přiznanou částku (350 000 Kč) považuje za nadhodnocenou. Souhlasí s tím, že čím vyšší trest poškozenému hrozí a čím déle trvá trestní řízení, tím je újma poškozeného vyšší, avšak pouze v případě, není-li nemajetková újma z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení samostatným požadovaným nárokem, který je odškodňován zvlášť. V případě rozhodování o nemajetkové újmě z nezákonného trestního stíhání by k délce řízení nemělo být přihlíženo a celková částka by neměla být navyšována právě s ohledem na délku řízení. I ona má za prokázané zásahy do psychické sféry žalobkyně, je však třeba přihlídnout k tomu, že ještě před podáním obžaloby si syn žalobkyně sáhl na život a dcera žalobkyně začala být drogově závislou a je třeba tedy zohlednit, že dlouhodobé užívání medikace žalobkyní nelze připisovat pouze a jen jejímu trestnímu stíhání, přičemž i v souvislosti s rodinnou situací mohlo dojít ke zhoršení jejího zdravotního stavu a k prodloužení jejích psychických problémů. Rezervovaně je třeba brát medializaci věci, když se jedná o rozsáhlou mnoholetou kauzu, v níž bylo stíháno celkem 16 osob, avšak žalobkyně nebyla v žádném článku či reportáži ztotožněna ani zmíněna. Srovnávací judikatura se žalované zdá být přílehlavá, kromě řízení ve věci sp. zn. 15 C 64/2015, v níž se přiznané zadostiučnění jeví obzvláště výjimečným. Navrhla, aby byl rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku I. změněn tak, že se žaloba ohledně částky 101 000 Kč zamítá.
10. Žalobkyně v písemném vyjádření k odvolání navrhla potvrzení rozsudku se zdůrazněním velkých zásahů do všech oblastí jejího života v souvislosti s probíhajícím trestním stíháním.
11. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. ohledně částky 101 000 Kč představující (další) odškodnění nad rámec již pravomocně přiznané částky 249 000 Kč, a to podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 o.s.ř. a, aniž by nařizoval jednání (§ 214 odst. 3 ve spojení s § 115a a § 211 o.s.ř.) dospěl k závěru, že odvolání je důvodné. Soud prvního stupně sice vycházel z úplných skutkových zjištění (nedostatky v tomto směru mu nejsou ani vytýkány), pro právní posouzení věci použil správná judikatorní

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

východiska, avšak odvolací soud se neztotožnil s tím, jak soud prvního stupně srovnal souzenou věc s ostatními obdobnými případy a ve shodě s žalovanou považuje nalézacím soudem celkově přiznané odškodnění ve výši 350 000 Kč za nepřiměřeně vysoké.

12. Zmíněná zákonná i judikatornímu východiska lze shrnout následovně.
13. Podle § 8 odst. 1 zákona nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
14. Podle § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 téhož ustanovení zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
15. Je výrazem ustálené soudní praxe, že podle zákona č. 82/1998 Sb. odpovídá stát i za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu, a protože zákon tento nárok výslovně neupravuje, vychází se z analogického výkladu úpravy nejbližší, a to z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, za něž je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje. Neposuzuje se tedy správnost postupu orgánů činných v trestním řízení při zahájení trestního stíhání, ale rozhodující je výsledek trestního stíhání (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 1 Cz 6/90, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 35/1991 nebo rozsudek sp. zn. 25 Cdo 1487/2001, publikovaný v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu pod C 1813).
16. Judikatura je rovněž ustálena v názoru, že při důsledném respektování presumpce nevinny představuje každé trestní řízení významný zásah do soukromého a osobního života trestně stíhaného a negativně se dotýká jeho cti a dobré pověsti, přičemž takový zásah je o to intenzivnější, prokáže-li se následně, že se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (viz např. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3193/10).
17. Soud prvního stupně správně uvedl, že v případě § 31a odst. 2 zákona jde o normu s relativně neurčitou hypotézou, vyžadující, aby soud s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti každého individuálního případu sám vymezil okolnosti významné pro určení výše náhrady, když uvedené ustanovení pouze hovoří o tom, že zadostiučinění musí být přiměřené a samotné určení jeho výše ponechává na volném uvážení soudu. Není tedy vymezena žádná případná hranice pro určení výše odškodnění, avšak při úvaze o přiměřenosti výše finančního odškodnění je nutno vycházet z úplně zjištěného skutkového stavu a opírat se o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1684/2010 nebo usnesení sp. zn. 30 Cdo 2290/2007). Takto mají být zvažovány zejména dopady nezákonného rozhodnutí do osobnostní sféry poškozeného, nepříznivost jejich vlivu na pověst poškozeného, jeho dosavadní způsob života a podobně. Kritéria, která mohou pravidelně indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy jsou v případech zahájení trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, povaha trestní věci, délka trestního řízení a následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

18. Pokud jde o délku trestního řízení, toto kritérium zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedeného trestního řízení trval. V této souvislosti je však třeba věnovat pozornost i možnému zdvojení uplatňovaného nároku založeného na totožném skutkovém základě, a to zejména ve spojení s možnou nepřiměřenou délkou trestního stíhání. Zatímco nepřiměřená délka řízení typicky způsobuje újmu spočívající zejména v nejistotě ohledně výsledku řízení a udržování osoby obviněné z trestné činnosti v tomto stavu nejistoty, samotné trestní stíhání zpravidla způsobuje újmy, která se dají souhrnně označit za morální poškození osobnosti (integrity) poškozeného v době trestního stíhání a narušení jeho soukromého, rodinného, popřípadě i jiného života (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 4336/2010 nebo sp. zn. 30 Cdo 2773/2011).
19. Domáhá-li se poškozený zároveň nároku na náhradu nemajetkové újmy z titulu trestního stíhání a z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení, není u druhého nároku na místě vycházet z předpokladu vyššího významu předmětu řízení pro poškozeného, neboť tato skutečnost bude zohledněna v posouzení prvního z uvedených nároků. Pokud již dříve došlo k odškodnění újmy způsobené nepřiměřenou délkou trestního stíhání, u kterého bylo v rámci stanovení přiměřeného zadostiučinění zohledněno kritérium významu předmětu řízení pro poškozeného v tom, že šlo o trestní stíhání a z toho důvodu došlo ke zvýšení základní částky odškodnění, je třeba tuto skutečnost ve stejném rozsahu zohlednit i při stanovení přiměřeného zadostiučinění za újmu způsobenou trestním stíháním, aby nedocházelo ke dvojnásobnému odškodnění téhož. Obdobná korelace přichází do úvahy i při uplatňování obou zde uvedených nároků při posuzování kritéria délky trestního stíhání, jestliže ji lze mít zároveň za nepřiměřenou. Nelze totiž vyloučit, že újma takto vzniklá a projevující se nejistotou poškozeného může zahrnovat a takto kompenzovat i některé následky podřaditelné pod morální poškození osobnosti (integrity) poškozeného.
20. V posuzovaném případě byla žalobkyně pravomocně odškodněna částkou 63 000 Kč za nepřiměřeně dlouze vedené trestní řízení, a proto v případě odškodnění za nezákonné rozhodnutí kritérium délky trestního stíhání poněkud ustupuje do pozadí. To ovšem neznamená, že by nebylo třeba k délce řízení vůbec přihlídnout, neboť odškodnění nepřiměřené délky řízení a odškodnění nezákonného rozhodnutí nelze zaměňovat. Proto také nelze zcela přijmout argument odvolatelky o tom, že k délce trestního stíhání by nemělo být vůbec přihlíženo.
21. Pokud soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že bylo-li vydáno nezákonné rozhodnutí, je (bez dalšího) nezákonné i provedení domovní prohlídky v bytě žalobkyně, nelze s tímto názorem souhlasit. V případě nezákonného příkazu k provedení domovní prohlídky je jediným možným prostředkem nápravy podání ústavní stížnosti. Ač Ústavní soud není součástí soustavy soudů a není ani povolán k instančnímu přezkumu jejich rozhodnutí, z jeho judikatury k této problematice lze dovodit, že se přezkumem příkazů k provedení domovních prohlídek zabývá, a že lze ústavní stížnost považovat za účinný prostředek nápravy ve smyslu čl. 13 Úmluvy. Ústavní soud v usnesení sp. zn. II. ÚS 1149/14 dovodil, že pokud stěžovatel nevyužil možnosti podání ústavní stížnosti a příkaz k provedení domovní prohlídky nebyl přezkoumán a případně zrušen Ústavním soudem, pak neexistuje žádné rozhodnutí, které by mohlo být podkladem pro rozhodnutí soudu o náhradě škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Pokud tedy soud prvního stupně uvedeným závěrem měl v úmyslu akcentovat vyšší zásah do osobnostní sféry žalobkyně provedením domovní prohlídky za situace, kdy příkaz k domovní prohlídce nebyl přezkoumán na základě ústavní stížnosti, za důvod pro závěr o vyšší újmě žalobkyně to považovat nelze.

22. Prvostupňovému soudu však lze především vytknout, že nedoceníl ke srovnání nejvhodnější případ – věc vedenou u tamního soudu pod sp. zn. 15 C 290/2011 (u odvolacího soudu pod sp. zn. 20 Co 365/2013). Nalézací soud shledal v obou případech shodu v podobné délce řízení a v hrozbě trestu, avšak poukázal na rozdíl v zásazích do života poškozených, kdy žalobkyně byla (podle soudu prvního stupně) v osobnostní sféře zasažena mnohem více. Takovýto závěr se však z uvedených rozsudků nepodává. Ve srovnávaném případě byla poškozená trestně stíhána po dobu sedmi let, hrozil jí trest odnětí svobody s trestní sazbou až 12 let, později 8 let, následkem v její osobnostní sféře byl především stres, jemuž byla po dobu trestního stíhání vystavena, jenž se promítl do jejího rodinného života a měl vliv i na jejího tehdy nezletilého syna a dále též ztráta zaměstnání a profesních možností v bankovní sféře, zároveň trestní stíhání bylo medializováno a jméno poškozené bylo v souvislosti s ním i zveřejněno. Za nezákonné rozhodnutí byla poškozená odškodněna částkou 210 000 Kč, přičemž z rozhodnutí se zároveň nepodává, že by byla odškodňována i za nepřiměřeně dlouze vedené trestní stíhání. Podle názoru odvolacího soudu jde o případ téměř se shodující ve všech jeho podstatných znacích, šlo o obdobnou délku trestního stíhání, o obdobnou hrozbu trestu, o významný zásah do profesního i rodinného života, ve srovnávaném případě navíc při výrazné medializaci případu. Ke srovnání lze využít i věc vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 18 C 17/2012 (u odvolacího soudu pod sp. zn. 25 Cdo 393/2013), v níž šlo o trestní stíhání pro trestný čin účasti na zločinném spolčení s hrozbou trestu odnětí svobody až 10 let, při délce trestního stíhání 10 let, kdy poškozený vykonal vazbu, musel ukončit svou obchodní činnost, sdílel spolu s rodinou traumatizující zásah policejních orgánů v jeho bydlišti, bylo narušeno jeho duševní zdraví, za což mu bylo poskytnuto odškodnění ve výši 150 000 Kč. Ve světle tohoto srovnání, jakož i v souvislosti s tím, že žalobkyni se dostalo odškodnění za nepřiměřenou délku trestního stíhání a že provedená domovní prohlídka nemůže být označena za nezákonnou, dospěl odvolací soud k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním je částka již pravomocně přiznaná, tj. 249 000 Kč.
23. Odvolací soud z uvedených důvodů rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. ohledně částky 101 000 Kč změnil tak, že se žaloba ohledně částky této částky zamítá [§ 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř.].
24. Rozsudek musel být změněn i ve výroku III., pokud jde o výpočet nákladů řízení, neboť do nich soud prvního stupně zahrnul i podanou ústavní stížnost, účast u jednání Ústavního soudu, jakož i jízdné, ačkoli o nákladech řízení o ústavní stížnosti je povolán rozhodnout podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu pouze Ústavní soud, a pokud tyto náklady nebyly žalobkyni přiznány, nelze je zahrnovat do nákladů tohoto řízení. Jinak prvostupňový soud vycházel ze správné částky představující odměnu za 1 úkon právní služby a všechny ostatní provedené úkony právní služby vypočetl správně. Odvolací soud tak vychází z toho, že šlo celkem o 16 úkonů právní služby po 5 100 Kč, 1 úkon v poloviční výši (2 550 Kč), tj. 84 150 Kč, spolu s paušální náhradou výdajů $17 \times 300 \text{ Kč} = 5 100 \text{ Kč}$, s připočtením 21 % DPH z těchto částek (18 742,50 Kč) představují celkové náklady řízení částku 107 992,50 Kč. V tomto smyslu proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně podle § 221a o.s.ř. změnil, jinak jej (co do lhůty k plnění a platebního místa) podle § 219 o.s.ř. potvrdil.
25. Protože žalovaná byla v odvolacím řízení úspěšná, je žalobkyně povinna zaplatit jí náklady, které byly v této fázi řízení žalovanou účelně vynaloženy (§ 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o.s.ř.). Náklady spočívají v paušální náhradě výdajů 300 Kč za podání odvolání podle § 151 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s vyhláškou č. 254/2015 Sb.

Poučení:

Přípustnost dovolání proti tomuto rozsudku (§ 237 až § 238a o.s.ř.) je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozsudku odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Praha 17. října 2019

Mgr. Richard Toman v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.